

vil der ikke for nogen Regjering være Noget til Ginder for at gøre disse Udbetalinger; thi det er da en Selvfølge, at ingen Rigsdag vil kunne modsætte sig Forslag paa en Tillægsbevillingslov eller Finantslov, som støtter sig paa Noget, der kort iforveien er vedtaget af Rigsdagen. Jeg tror ikke, at denne Betænkelighed behøver at opstilles fra den ærede Finantsministers Side; vi have jo tværtimod Exempler paa, at der er anvendt en Praxis af denne Regjering, som desværre gaar i en ganske anden Retning.

Berg: Ja, jeg tror ikke, at det egentlig er Leiligheden ved denne lille udfyldige Lov, som vi engang tidligere have vedtaget her i Thinget ved tre Behandlinger, at reise en politisk Debat, som den ærede Conseilspræsident indbød til, og jeg skal derfor ikke i den Henseende følge hans Fodspor; men jeg vilde dog gjerne tilføie et Par Ord til, hvad den ærede Ordfører nu udtalte. Den ærede Minister sagde, at vi dels henlagde Regjeringens Forslag, dels gjorde dem invalide. Nu vil jeg dog sige, at jeg med Hensyn til at henlægge Regjeringens Forslag ikke veed, at der foreligger noget Exempel endnu derpaa i denne Samling. Vi have jo ikke henlagt Forsvarsloven, som jeg anser for noget af det Vigtigste, heller ikke Finantsloven, heller ikke ville vi henlægge Tillægsbevillingsloven, det kan den ærede Minister være forvisset om, saa jeg veed ikke, hvilke Love det er, den ærede Minister tænker paa, jeg kender intet Tilfælde af denne Art; tværtimod, det forekommer mig, at, hvor den ærede Minister er traadt i Forhold til Rigsdagen, har han mødt en Hælden Grad af Imødekommen fra dette Things Side. Jeg skal ikke i dette Dieblit forklare mig nærmere, vi ville senere faae Leilighed dertil, men saaledes forekommer det mig. Hvad dernæst Spørgsmaalet angaar om at gjøre Regjeringens Forslag invalide, vil det sandsynligvis sige, at vi forandre dem; men det kan jo maasse være vor Betragtning, at vi kurerer dem. Paa Grund af de forskjellige Anskuelser kan det jo være, at den ærede Minister har forliebet sig i en Invalid, men vi i en Legemsfør, det kan jo være, at hvad han kalder en Invalid, anse vi for Noget, der først er ved sin rette Samling. Heller ikke have vi kunnet henlægge de Lovforslag, som vi efter tidligere Forhandlinger maatte have ventet, at en frifindet Regjering vilde været fremkommet med, saasom en Lovlov, en Formuebeskatningslov, en Lov om Udvidelse af den kommunale Valgret, en Præstefaldelseslov, en Skolelov med flere. Disse Regjeringensforslag have vi ikke henlagt af den simple Grund, at det ærede frifindede Ministerium, trods at disse Spørgsmaal have været paa Bane i mange Aar og ventes med Længsel af den store Del af Befolkningen, ikke har foreslået dem, og naar de ikke ere forelagte af det meget ærede frifindede Ministerium, have vi jo heller ikke

kunnet henlægge dem eller gjøre dem invalide, saa at det forekommer mig, at saadanne Ytringer kun ere skiftede til at sætte ondt Blod. Den meget ærede Minister talte om at sætte ondt Blod, men det kan ske paa mange Maader og fra forskjellige Sider. Den meget ærede Minister veed jo meget godt, at de Mænd, der arbeide paa at se disse Reformers gennemførelse i den Skikkelse, hvori Folkethinget har vedtaget dem mange Gange, ere udenfor denne Sal — her ere vi jo Allesammen gode Venner — for en vis Klasse af Befolkningen, hvem disse Forslag vedrøre, forsaavidt de indskrænke deres Forrettigheeder, deres Privilegier, deres Begjæringelser, om just ikke satte for Had, saa dog set lidt skævt til, og jeg kan ikke negte, at saadanne Ytringer af den meget ærede Minister ere skiftede til at sætte endnu mere ondt Blod hos den Slags Modstandere, mod dem, der kæmpe for disse Forslag. I den Forstand, hvori den ærede Minister tog det, forekommer det mig, at Fantasten maa være løben af med ham, for at han kunde bruge dette Udtryk — jeg mener i den Forstand, hvori den meget ærede Minister anvendte det. Hvad er Spørgsmaalet her? Spørgsmaalet er her, om vi efter 9 Maanedes tør være det bekendt, som vi vedtog sidste Foraar og vedtog med Regjeringens Billigelse, og som vilde være blevet Lov, hvis ikke — saaledes siger man, og det er vistnok fuldstændigt rigtigt — nogle ærede Landsthingsmænd havde været fraværende. Hævede det ikke været Tilfældet, vilde Forslaget være blevet Lov i sidste Samling. Spørgsmaalet er altsaa kun, om disse Vedkommende, som havde næsten ikke blot i Gaand men ogsaa i Mund de 20 pCt. i Foraaret, fordi Alle vare enige, 9 Maanedes efter maa faae denne Forbring i Nytaarsgave, eller om de ikke maa faae den, og det forekommer mig, at vi kunne lige saa godt se paa det Spørgsmaal, paa de Mange blandt det store Tal Invalidider, her er Tale om at hjælpe, som ere virkelig trængende; thi de fleste af dem have tilvisse overordentlig Lidt, og dog have de faaet deres Skavanter paa Steder og under Forhold, hvor de fremdeles, hvad Ulykke der end har ramt vort Fædreland under Krigen, have Krav paa Befolkningens højeste Taknemmelighed. Se, det begriber jeg ikke, at det, at vi, nu da Leiligheden er givet, ville forny vor Afstemning over dette Forslag, hvorom, som sagt, Alle ere enige i Realiteten, skulde være at sætte ondt Blod til nogen Side. Nu sagde den ærede Minister, at det er et Led i en Operationsbasis eller et Skridt paa en saadan, der er lagt; der maa være Noget, der har vildledet den meget ærede Minister, der maa være fortalt den ærede Minister Noget om hemmelige Miner, som ere lagte, men som slet ikke eksistere undtagen i visse febersyge Politikerses Fantasier. Vi lægge ikke hemmelige Miner, vi pleie at have Tanken paa Tungen, om man saa vil; vi gjøre ikke en Høverkule af vore Hjertes, men vi gaa til